

Helsingørs Jurisdiction, vil Antallet omtrent blive noget over 200 aarligt, men jeg antager, at for samtlige Landets Jurisdictioner, hvis Antal omtrent er 130, vil Gjenemsnitstallet være 100 offentlige og private Politiefager aarligt, og Antallet af samtlige Sager, der behandles ved Politieretterne, bliver selvfølgelig omtrent 13,000 aarligt. En Deel af disse Sager ere, saaledes som den ærede Ordfører har viist, appellable, nemlig Injuriefager og Sager om uberettiget Næringsbrug, og saaledes kan vel omtrent Halvdelen ansees appellable; der bliver altsaa 6 à 7000 Sager tilbage, som man paa eengang vil gjøre appellable. Dette Resultat kan jeg, ifølge hvad jeg har anført, ikke ansee for onskeligt; jeg kan ikke ansee for vifseligt, at det i Lovgivningen med Hensyn til Appel gennemførte Princip, at Sager blot kunne kræves appellerede, forsaavidt de have en Betydning eller Værdi, der staaer i Forhold til Omkostningerne og Uleiligheden ved Appellen, ophæves, da det ikke synes at være nogen Trang dertil. Det forekommer mig ogsaa at være i høj Grad inconsequent, at civile og criminelle Sager, der angaa en Værdi af under 10 Rbd., ikke skulle kunne appelleres, paa samme Tid Politiefager, som Lovgivningen har villet skulle behandles summarisk eller kort og godt, skulle kunne indbringes for højere Domstole. Det vil upaatvivelig gjøre en Forøgelse af Dverretternes Personale nødvendig, da det ikke er usandsynligt, at, naar Lovgivningen selv opmuntrer til Processer, og til ikke at lade det blive ved Dommen i første Instans, denne Opmuntring vil blive taget tilfulde af en stor Deel af Landets Indvaanere, og jeg troer til liden Vaade for Mange, navnlig til liden Vaade for den fattige Klasse, i de Sager, som ere nævnte i Udvalgets Betænkning, Tyndesager og Sager angaaende Daglete. Erfaring har viist, at de Conflicter, der

opstaae angaaende Tyndelsen eller Arbejdsløn, ikke sjældent først reise sig, efterat Forholdet mellem Parterne er blevet meget uvenstabeligt eller endog fjendtligt, og at den ene Part, der sædvanlig har større Gyde end den anden, ved at true sin Bederspart med at bringe Sagen for en højere Domstol, søger at bevæge ham til at give efter af Frygt for, at det Tidspunkt, da han vil erholde sit Tilgodehavende, vil skjernes meget i Tilfælde af Appel. Det vil, som den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, upaatvivelig ogsaa have til Følge, at Sagerne faae et langt større Omfang og blive langt besværligere for de Bedkommende, idet det nemlig er en Selvfølge, at, naar enhver Sag skal kunne appelleres for Dverretterne, maa den være beregnet derpaa. Dverretten har ikke det Kjendskab til de personlige og locale Forhold, som Dommeren paa Stedet har. Dommeren maa altsaa sørge for, at det, som er ham og Parterne klart, ogsaa kan være klart for Dverretten. Men, hvilken Tidsanvendelse dette vilde fordrer, vil upaatvivelig erkjendes af de Fleste, og det vil blive endnu vanstelligere for Dommerne at bestride deres iøvrigt saa byrdefulde og besværlige Kald; thi, at de skulde lade være at opfylde deres Pligt, at de skulde lade være at paatale Politiovertrædelser, blot for ikke at faae Sager indankede for Dverdomstolene, vilde dog være lidet onskeligt; men det er vifseligt, at mindre Dvertrædelser, som angaae god Skik og Orden i Jurisdictionen, strax paatales; thi Ukrud bør borttrykkes, medens det endnu er smaat, at det ikke skal tage Dverhaand. Sager, som angaae Rattesæde, Gadeordener, Bægterforsæelser osv., ere i og for sig af mindre Betydning; men, dersom saadanne Forsæelser tage Dverhaand, medføre de stedse grovere og grovere Retsbrud og gjøre Tilstanden meer og meer utaalelig i Jurisdictionerne.